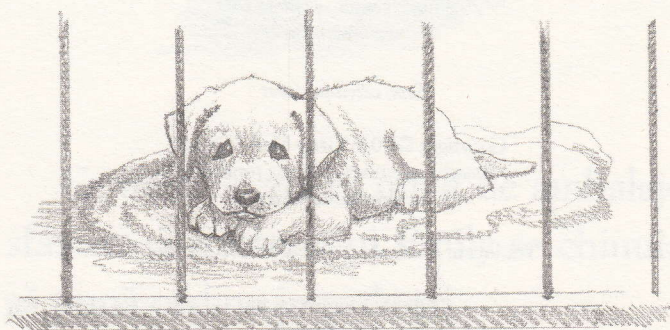

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Holly Webb

SAM,
CĂȚELUȘUL FURAT

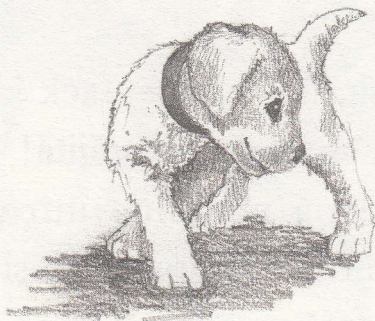

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

Capitolul unu

Camera de zi era plină de ambalaje sfâșiate, iar mama lui Emily se chinuia să pună ordine în cadouri.

– Emily, mașinuța pe care a desfăcut-o Jack e de la tanti May sau de la tanti Sue? Nu, stai puțin, tanti Sue v-a trimis amândurora câte o carte, nu? Se uită nedumerită pe listă. Dar în mod sigur a spus ceva de o mașinuță.

Tatăl lui Emily scotoci printre ambalaje, căutând peticul de hârtie pe care scria numele destinatarului mașinuței.

– Nu, îmi pare rău, cred că l-a mâncat Jack.

– La masă? prinse Jack din zbor ideea. Eu vreau pâine prăjită!

Abandonă mașinuța într-un morman de hârtie de împachetat și panglici și se îndreptă spre bucătărie.

– Hei! Vino-ncoace! îl strigă tata cam supărat.

Jack se răsuci, cu o expresie zăpăcită.

– Am crezut că e masa... spuse el contrariat.

Tata îl luă în brațe și-l gădilă puțin.

– Scuze, Jack, n-am vrut să fiu prea aspru. Trebuie să așteptăm un pic. Emily nu și-a deschis încă toate cadourile. Hai, Emily, de obicei nu ești așa înceată!

Fetița stătea tăcută lângă un teanc de cutii desfăcute. Toate darurile ei erau frumoase: o pereche de adidași noi; o căciuliță pufoasă roz, cu fular asortat; pixuri cu sclipici și o tablă de desenat. *Ar fi trebuit* să fie fericită. Și totuși nu putea să nu se simtă un pic dezamăgită. Pe lista ei de cadouri de Crăciun nu fusese decât un singur lucru.

Ea și Jack îi scriseseră amândoi câte o scrisoare lui Moș Crăciun – de fapt, Emily o scrisese și pe a lui Jack, ceea ce îi luase o grămadă de timp, pentru că el se tot răzgândea și părea dornic să primească toată marfa din magazinul de jucării. Pentru că avea numai trei ani, Jack desenase doar o chestie mare și ascuțită, care ar fi trebuit să fie renul, și un „J” în josul paginii. Tata aprinsese focul

În cămin, deși nu era chiar frig, și cei doi frați trimiseseră scrisorile în sus pe horn într-o pală de curent care stârnise cenușa. Emily nu era sigură că răvașele acestea ajungeau în mod miraculos la Polul Nord, dar era un obicei foarte simpat. Și, oricum, nu se știe niciodată...

Și totuși nu se așteptase ca Moș Crăciun să-i aducă un cățeluș. Fusesse de fapt o sugestie mai mult decât transparentă adresată părinților, și ei păreau s-o fi ignorat. Lui Emily nu-i rămăsese decât o singură cutie de desfăcut, unde în mod cert nu avea cum să fie vreun cățeluș. Era mult prea mică – deși fusese ambalată într-o foarte frumoasă hârtie argintie, cu urme de lăbuțe imprimate peste tot.

– Scuze, Jack, numai pe asta o mai am.

Încercă să nu pară prea dezamăgită și rupse cu grijă un capăt al pachetului, pentru că voia să păstreze hârtia. Privi atentă înăuntru, dar nu-și dădu seama ce era acolo. După forma cutiei, ghicise că ar fi putut fi niște haine, deși părea puțin cam tare. O scutură, și din ea căzu ceva roșu care se descolăci pe podea. O zgardă roșie și o lesă!

Emily simți cum i se strânge stomacul de emoție, dar încercă să nu se entuziasmeze prea tare, pentru că darul ar fi putut să nu însemne deloc ceea ce credea ea că înseamnă. *Avea* într-adevăr un câine dalmațian de jucărie pe nume Georgie, de mărime aproape naturală. Până cu vreo doi ani în urmă, unul dintre jocurile ei preferate fusese să-l ia drept cățel adevărat și să-i lege panglici în jurul gâtului pe post de lesă.

Respect pentru oameni și cărți

Dar acum nu mai făcea așa ceva. Mă rog, doar foarte rar. Iar părinții nu i-ar fi cumpărat o zgardă și o lesă adevărată numai pentru Georgie, nu?

Ridică încet privirea către ei, ținând zgarda în mâini ca pe un obiect de cea mai mare valoare.

Tata zâmbea cu gura până la urechi.

– Nu vi se pare că se aude ceva din bucătărie? întrebă el cu o față gânditoare. Sunt sigur că vine un zgomot de acolo. Poate din debara. Parcă un fel de *lătrat*...

Emily sări în sus cu înfrigurare și se repezi spre ușa de la bucătărie, apoi se îndreptă spre debaraua din capăt, unde țineau mașina de spălat. Acolo, într-un colț, se afla un coș nou, foarte frumos. Fetița îngenunche lângă el, abia răsufând de emoție. Coșul era căptușit cu un pled nou și pufos, și într-o parte a lui se vedea un ghem de blăniță aurie. Chiar în timp ce ea îl privea, cățelușul scoase un oftat adânc, care îl făcu să se

cutremure din cap până-n picioare și deschise un ochi, uitându-se iscoditor la musafiră. I se păru în mod evident interesantă, pentru că imediat deschise și celălalt ochi, după care se răsuci și se ridică în picioare. Căscă din toate puterile, arătându-și limbuța rozalie și câțiva dinți albi foarte ascuțiți, apoi păși agale către Emily. Erau acum aproape nas în nas. Cățelușul dădu timid din codiță și o linse pe obraz, privind-o încrezător. Fetița aceasta părea o persoană lângă care ar fi putut să se cuibărească. Fusesse cam plictisitor să stea singur în coș.

– O, Doamne!...

Emily întinse încet mâna înainte, lăsându-se adușmeată. Abia aștepta să-l ia pe cățeluș în brațe, dar nu era sigură că ar fi bine. Dacă se speria? Se uită în

jur și-l văzu pe tatăl ei rezemat de tocul ușii, cu o expresie satisfăcută pe față.

– E foarte bine, Emily, că o iei încet. Exact asta trebuie să faci, zise el și se lăsă pe vine lângă coș. Poți să-l mângâi puțin, să-i dezmierzi urechile, iar după ce s-a obișnuit, poți să-l iei și în brațe.

